

Staten tar allt

Jag hade åkt för att hälsa på min vän, han bodde i en förort på andra sidan staden. Vi hade inte träffats på flera år. När jag kom fram mötte han upp mig i centrum med rakat huvud, jag kände först knappt igen honom. Han tog emot mig med en kram och sa " Vi börjar bli gamla."

Vi gick och tog en lunch i ett kvartersfik. Han berättade lite om ditten och datten; att hans föräldrar bodde i Säfte nu, att han tagit över huset och att orten där han bodde var ett bra ställe att leva i. Han rekommenderade mig att flytta hit om jag letade efter något nytt. Sa även att det inte blev något av ekonomistudierna, att han i stället valde att jobba inom IT.

"Varför ska jag söka jobb inom ekonomi när jag skulle tjäna hälften av vad jag gör nu." Han pausade en stund, fortsatte sedan "Men staten tar ändå allt."

Jag deklarerade att jag är socialist, så jag håller inte med, han fick ett lurigt flin.

Efter lunchen begav vi oss. Min vän sa att han fortfarande jobbade, men att jag gärna fick följa med hem. Han kunde slå dank; det var trots allt sommartider. Vi åkte hem till honom några kilometer ifrån centrum. Han hade köpt en hund, en liten Bostonterrier full av energi. Vi satte oss i soffan, medan han berättade mer om sitt liv tog han fram en tennisboll som han apporterade till hunden som sprang fram och tillbaka mellan hallen och vardagsrummet. När hunden kom med bollen hade min vän en handske som han torkade av slemmet med. Vi pratade mer om gamla bekanta, skolan och Säfte där vi båda hade våra rötter. Jag förklarade att jag ganska nyligen fått postcovid och han replikerade att också han kände sig lite trött.

Till slut fick han nog. "Vi kan ta en promenad, så följer jag dig tillbaka till tågstationen. Jag behöver ändå rasta hunden." Han gjorde sig redo med inlines och hjälm, och koppel till hunden. Jag tyckte det såg lite lustigt ut. Vi gick väg, eller jag gick medan han åkte med sina inlines, längs en skogsbeklädd liten väg som förde oss mot centrum. Jag hann aldrig komma i kapp honom förrän han rusade i väg igen med hunden, som drog honom framåt i ett ryckigt tempo. Han flög fram tio meter åt gången. Det blev ett ganska rudimentärt samtal då han hela tiden försvann ifrån mig.

"Den här lilla stackaren räddade vi, jag och min sambo." berättade han. "Vi hade köpt den via en via en importör från Bulgarien. Vi kom till en lägenhet där tio sånna låg instängda i ett rum och tvingades äta skumgummi och samtidigt bajsas och kissa på varandra, tills att någon önskade köpa honom. 20 tusen lax. En svensk kennel hade tagit 40 tusen."

"Är det inte olagligt då?" frågade jag, " Är han insmugglad?"

"Nej han hade pass. Så det är inga konstigheter. Det är staten som sitter på arslet och tillåter dom vidriga förhållandena. Och..." sa han medan han lyfte ett finger medan han log "tar alla pengarna. Men du är ju socialist så du bryr dig väl inte." Jag kunde inte komma med någon bra motreplik.

Vi fortsatte vår promenad fram till city. När vi kom närmare stadskärnan försökte han återigen sälja in förorten där han bodde.

"Kolla här" sa han och slog ut med händerna, " Här kan du bo om du köper din lägenhet för en komma två mille. Bara fem minuter till tåget. Och om du inte vill köpa kan du alltid hyra. Och det värsta som kan drabba dig är moppepojkar och rödvinsalkisar. Mycket bättre än att riskera bli nedstucken med kniv." Jag nickade artigt och sa att jag skulle fundera på det.

Vi kom till tåget och sa adjö, han sa att han var tvungen att fortsätta rasta hunden men att de var trevligt att ses och vi fick höras längre fram. Han gav mig en kram igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren OliverDer med Poeter.se id #28847 innehar upphovsrätten